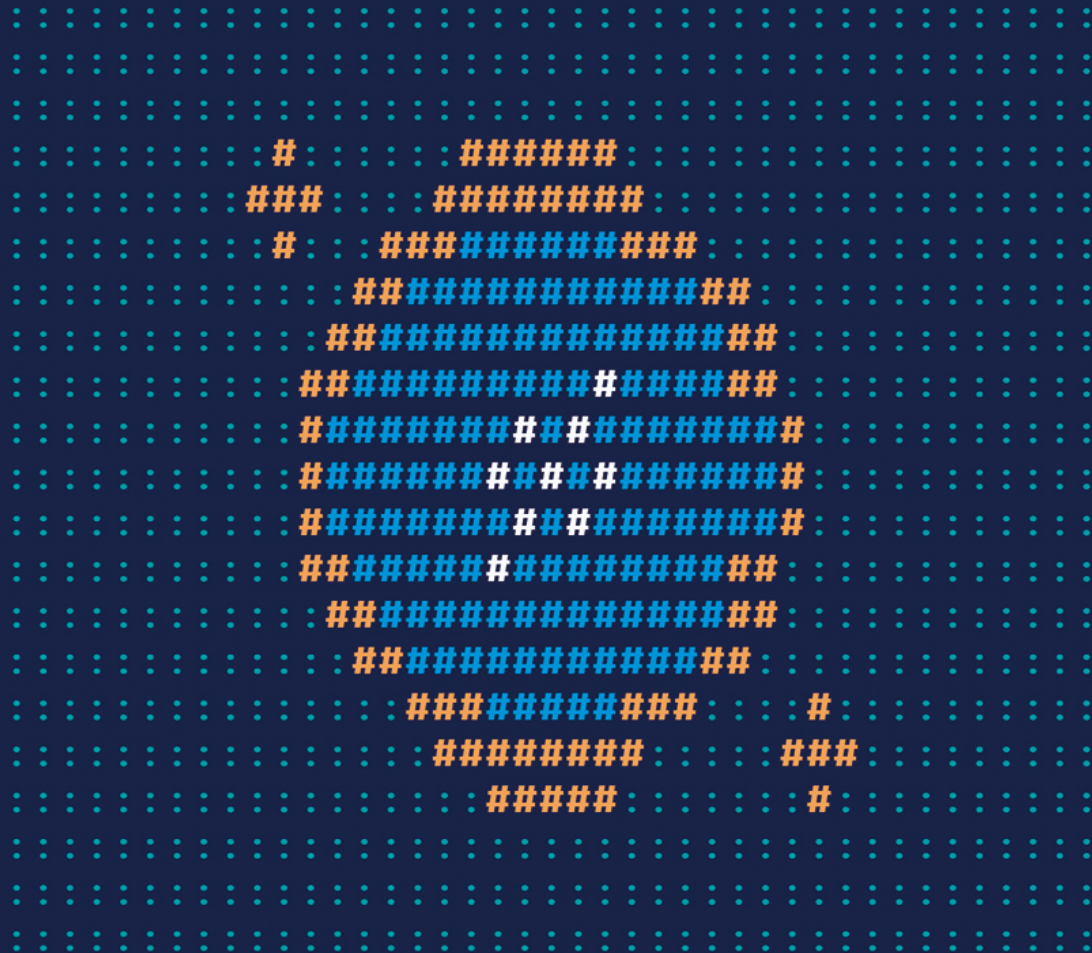

SMARTЧАРИ

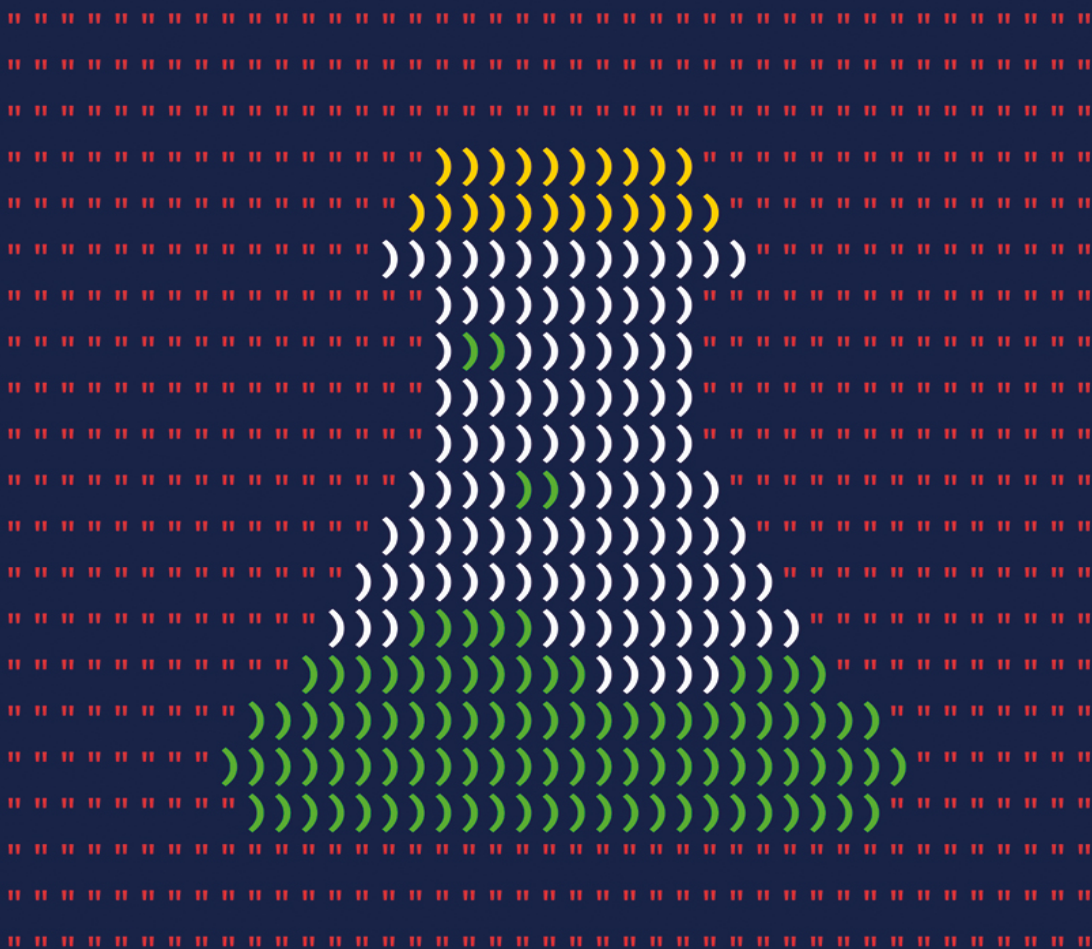
КУПИТИ

У світі, де поруч із людьми живуть магічні істоти, чари - необхідна частина буття. Талановиті чарописці створюють для простих смертних людей закляття на будь-який смак, немов у нашому світі програмісти - код. І немає ніде престижнішої професії.

Аж раптом написані чари перестають працювати. Клаус Шульц, регіональний директор «Чаромізків», намагається з'ясувати й усунути причину збою, а разом і своїх конкурентів.

smartчари <анна ковальова/>

Анна Ковальова

SMART ЧАРИ

ГУМОРИСТИЧНЕ ФЕНТЕЗИ

УДК 82-31+82-7
К 56

Ковальова Анна

Smartчари : гумористичне фентезі / Анна Ковальова. — Чернівці : Книги — XXI, 2024. — 432 с.

ISBN 978-617-614-363-5 (паперове видання)

ISBN 978-617-614-567-7 (електронне видання)

У світі, де поруч із людьми живуть магічні істоти, чари — необхідна частина буття. Талановиті чарописці створюють для простих смертних людей закляття на будь-який смак, немов у нашому світі програмісти — код. І немає ніде престижнішої професії.

Аж раптом написані чари перестають працювати. Клаус Шульц, регіональний директор «Чаромізків», намагається з'ясувати й усунути причину збою, а разом і своїх конкурентів.

Усі права застережено.

Жодну частину з цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

ISBN 978-617-614-363-5 (паперове видання)

ISBN 978-617-614-567-7 (електронне видання)

© Книги — XXI, 2024

© Анна Ковальова, 2024, *текст*

© Анна Стьопіна, 2024, *обкладинка*

© Вікторія Гапоненко, 2024, *дизайн-макет*

РОЗДІЛ 1

ВЕЛИКІ ГРОШІ ТА ВЕЛИКІ СПОДІВАННЯ

На Квітневій вулиці вже запалили ліхтарі. Через туман, який часто вкривав Фінансовий квартал, вони здавалися маленькими зеленими кониками-ропухами, котрих можна було знайти біля болота й після зустрічі з якими можна вже більше нічого в цьому світі й не шукати. Тому, повернувши на Квітневу вулицю, Малюк почав інстинктивно від них відмахуватися. Уважалось, що, побачивши різкі рухи супротивника, коник-ропуха вирішить, ніби той несповна розуму, і втече, боячись чимось заразитися.

Так Малюк дійшов до великої, похиленої набік будівлі — в основу однієї з її стін майстер колись заклав чорний вівтарний камінь, на удачу. Хлопець силою волі придушив у собі інстинкт самозбереження і постукав у двері. Та, збагнувши, що чекати на відповідь не варто, швидко зайшов усередину. Одразу ж за дверима майорів кінець черги, що звивалася кімнатою, мов змія. Звідки вона брала свій початок, важко було сказати. Та він у будь-якому разі мусив бути. Тож Малюк вирішив трохи почекати. Не могло ж такого трапитися, що всім цим поважним панам, панянкам і ще комусь там не в те місце, що і йому. Однак після години чекань хлопець не витримав. Він нахилився до гнома, що стояв попереду, і запитав: «Перепрошую, а відкриття БОЯРу тут?». У відповідь гном постукав себе по голові, а що на ній він мав

металевий шолом, той красномовно віддзвенів за свого господаря.

Нажаханий Малюк вийшов із черги й поплентався вперед. Він проходив, увесь час пояснюючи тим, хто стояв далі, що лізе не просто так, а йому треба відкрити рахунок, і що йому дуже прикро, якщо він когось зачепив. Зрештою Малюк дістався того міфічного початку черги: відходив той від маленького столика, за яким сиділа пані з фіолетовим волоссям. В одній руці вона тримала чар-дзеркало й намагалася упіймати в нього віддзеркалення велетня, який сидів, чи радше просто став на одне коліно, біля її столика. Обличчя велета ніяк не бажало втиснутися у крихітне скло, і пані мала з тим дуже багато клопоту. Вона висунулася вперед, потім подалася назад, потім повернула в один бік та інший, розвернула чар-дзеркало догори дригом, але все ж за кілька хвилин невпинної боротьби сіла на своє місце й, махнувши на попередні вправи рукою, зберегла останнє відображення велетового підборіддя і продовжила щось надиктовувати.

— Гей, пане! — хтось за спиною Малюка гукнув його.

За іншим столом, поблизу фіолетоголової істоти, сидів дідусь із довгою бородою, заплетеною у кілька кіс.

— Ви до мене, пане? Відкрити Байдуже Особи Якої Рахунок?

— О! Так! — сказав Малюк, опускаючись на стілець. — До вас.

Дід нахилився вперед і підморгнув хлопцеві.

— Чарописець, так?

— А як ви знаєте?

— До нас інші й не приходять, — дідусь кивнув на багатостраждальну чергу поруч.

Він покликав своє чар-дзеркало — тієї ж миті у ньому з'явилося бліде обличчя помічника. Дідусь повернув люстерко до Малюка.

— Так-так. Хто ж ви в нас будете?

— Малюк Малюк, 19 років. Чарописець. Уродженець Старограду, — промовило обличчя у дзеркалі.

— Це ми з'ясували. Щось ви замолодий як на чарописця.

Ви створюєте чари на замовлення?

— Просто після закінчення школи я не вступав в Академію, а одразу пішов на курси. Тепер працюю на компанію «Зелені рішення». Вони пишуть збірки заклять для фермерів.

— Он як! Отже... Який ваш річний дохід?

— Тобто? — спитав Малюк.

— Скільки ви заробляєте в місяць?

— Я точно не знаю. Я тільки тиждень тому почав працювати. Здається, дві тисячі золотом.

Дід закашлявся.

— Тобто це виходить двадцять чотири тисячі золотих монет у рік.

— Так, напевно.

Дід знову зайшовся кашлем так, ніби мав алергію до будь-яких чисел.

— Зачекайте хвилинку, поки дзеркало запам'ятає цю інформацію. Тепер розпишіться пером. Ось тут. І тут. Вітаю, пане Малюче, тепер ви БОЯР. Не забудьте сплачувати щоквартальну данину.

Малюк піднявся разом з дідом. Вони потисли один одному руки, а коли хлопець пішов, старий іще довго проводжав його поглядом.

— Писець! — сказав дід своєму чар-дзеркалу. — Зовсім подуріли.

Малюк вийшов з похиленої набік будівлі й одразу відчув, як усередині нього щось змінилося. Точніше, відчув він ці зміни ще на виході, коли йому закортіло з розбігу відчинити двері ногою, тоді скинути шапку випадковому перехожому, а на завтра неодмінно приготувати змову проти якогось князя. Його грудна клітка тріщала від гордощів і співів, але замість пісні з рота Малюка вирвався тільки кашель, який так його спантеличив, що хлопець миттю отямився, сильніше закутався у свій шарф і втягнув голову, наче черепаха, яку не варто турбувати.

Згодом, насунувши на очі шапку, яку він таки вихопив у низького пана, Малюк пішов... кудись. Річ у тім, що йти щільно закутаним і до того ж ховаючи обличчя під шапкою дуже важко. Тому Малюк просто

рухався уперед, не бажаючи лишатися на попередньому місці, яке б воно не було і що б його нове місце перебування не означало. Кілька разів він перекидався, натикався на перехожих, яких найбільше прагнув уникнути. Чомусь після гордощів місце в його серці спочатку заступив сором, але він був такий малесенький і тривав так коротко, що то був радше соромок. Раптом Малюк усвідомив, яку виняткову силу тепер надавав йому статус БОЯР, — очевидно, всі навколо заздять йому. Навіть собаки-волоцюги, що пробігли повз, мабуть, відчули цю зміну його фінансового, соціального та психологічного статусу. Малюк підтягнув шапку. З острахом поглянув на псів десь далеко позаду себе і при цьому зовсім не дивився собі під ноги.

Невдовзі його відчайдушна прогулянка перервалася. Малюк усім своїм тілом налетів на стіну будинку, яка чи то завжди там стояла, чи то стала лише для того, щоби зупиняти випадкових перехожих. Сам хлопець більше схилився до останнього, адже краєм ока він бачив, що ще хвилину тому тут була звичайна арка, яка вела в бік освітлених багатоповерхівок спального району.

Зненацька Малюк зняв шапку й озирнувся. Здавалося, він випадково влетів у вузький прохід між будинками, бо ж і позаду нього тепер височіла стіна. Хлопець здивовано витріщився на неї, а вона — на нього, тоді різко розвернувся і, знизавши плечима, пішов углиб проходу. Крокуючи маленьким провулком, Малюк так і не збагнув, що з кожним кроком спускається все нижче й нижче. Єдине, що почало його турбувати й викликало бодай якісь підозри, була відсутність будь-якого джерела світла. На диво, навколо не працював жоден ліхтар і навіть з вікон будинків струменіла лише темрява. Та Малюк пояснив це собі тим, що тут, напевно, стався перебій — усі свічки поз'їдали миші. Тож він простував собі далі, немов людина, яка свідомо пливе в пащу акули.

Нарешті Малюк спинився. Він просто мусив це зробити, бо відчув, як загруз у чомусь дуже в'язкому й неприємному. На жаль, розгледіти, що саме то було, він не міг, тільки з огидою переступав із місця на

місце, дивуючись неприємним звукам, які видавали його черевики. Далі до Малюка долетів сморід, який хлопець спершу не відчував, закутавши обличчя у шарф. Нарешті десь біля свого лівого вуха Малюк почув шепіт.

— Чари... Чари... Шукаєш чари?

— Що? Які чари? — спитав Малюк, відмахнувшись від того, що ховалось у темряві, немов від комашні.

— Великі чари! Бажаєш когось підкорити? Хочеш змінити свою природу? Чи ти прийшов по вищий ґатунок?

— Я не...

— Отруїти когось? Занапастити? Чи підсунути дедлайн на три дні ближче?

— Н-н-нічого мені не потрібно. Я просто йду д-додому.

П-пустіть, будь ласка.

— Що, справді додому? — розчарувався голос.

— Т-так.

— І справді нічого не потрібно?

— Н-н-нічогісінько, — сказав Малюк, ляскаючи себе по коліну, де, як йому здавалося, саме тієї миті примостився таємничий хтось.

Кілька хвилин Малюк стояв у цілковитій темряві й тиші — невидимець більше не озивався. Проте вийти із цього місця здавалося неможливим, тож хлопець трохи повагався і гукнув:

— Перепрошую! Д-дуже перепрошую!

— О, так-так! — знову закружляв навколо голос. — По що прийшли? По чари?

— Ні-ні-ні. Ми з вами зовсім нещодавно розмовляли. Мені потрібно додому. Я нічого не хочу, тільки потрапити додому. У вас тут дуже мило, але...

Усе це Малюк промовив так швидко, що на шостому слові йому почало бракувати повітря, на двадцятому — тіло відчуло, ніби пробігло сорок два кілометри. А на двадцять п'ятому — ніби добралось фінішу, повернулося на старт, і знову все заново, аж доки

його власник не замовк.

— Нічого? Зовсім нічого?

— Я зайшов сюди випадково...

— Як «випадково»?! — обурився хтось. — Випадково?!

НУ, ТОДІ ВАЛИ ЗВІДСИ!!!

Що відбулося потім, Малюк більше ніколи в житті не наважився би пригадати: хтось налетів на нього, підняв, немов вихор, і кинув на одну з вулиць району Одіссея. У тій шаленій круговерті хлопець побачив сотні тіней і образів, які віддзеркалювалися у чомусь схожому чи то на очі, чи то на озера. Він упав на бруківку й одразу затулив обличчя рукою. Страшні речі, які він устиг побачити в тому вихорі, заступили йому зір і ніяк не хотіли йти геть із думок.

Якийсь час по тому Малюк усе ж отямився, озирнувся і помітив, що сидить у дощовій калюжі. Він дуже сподівався, що саме в ній. Хлопець підвівся, витиснув зі своїх штанів воду (неодмінно ж просто воду) і пішов геть, широко дивлячись на світ очима, сповненими жаху.

Клаус Шульц був єдиною особою з його родини, кому вдалося уникнути ікл упирів. Уся річ була в тому, що, коли маленький Клаус мав шість років, сім'ю Шульців спіткало страшне лихо: дядько Спенсер привіз на своїй шиї з відпустки дві глибокі колоті рани. На жаль, про це «новомодне татуювання» дядько нікому не розповідав, лише носив великого шарфа й переконував усіх, що в нього жахлива ангіна, яку потрібно вигрівати шаликами, вимивати трав'яними чаями та «викурювати» найпотужнішими настоянками. Нарешті, коли тримати в собі таємницю не було більше змоги, дядько Спенсер вирішив випустити її на волю, заразом випустивши свої новенькі ікла в шию старшого брата — Герберта Шульца. На щастя, старший Шульц зумів урятуватися від такої болісної і навіть смертельної правди, ударивши брата-упиря пательнею. Ошелешений Спенсер упав на підлогу і, тисячу разів перепросивши за свою зухвалу поведінку,

поплазував до своєї квартири, яку згодом продав і щасливо переселився до печер, де зміг стати тим, ким, так чи інак, приречені були ставати всі упирі, — фрилансером.

Герберт Шульц був порядним чоловіком і, як кожен порядний чоловік, вирішив одразу поставити дружину перед фактом, що невдовзі стане упирем. Марта Шульц була порядною жінкою і, як кожна порядна жінка, вирішила теж стати упирицею, аби не розривати шлюб з своїм чоловіком. Коли ця коротка криза в їхніх стосунках була подолана, на подружжя чекала наступна. Бо, крім Марти й Герберта, сім'я Шульців налічувала ще четверо невеликих осіб, серед яких був і Клаус.

Голова сім'ї і його найкраща половина вирішили приховати від дітей свою новонабуту сутність, посилаючись на те, що в їхньому віці великі зміни в родині можуть нанести невідворотну травму. Усім-бо відомо: для батьків немає нічого страшнішого, ніж бути відповідальним за появу в дитини якихось комплексів або психологічних травм, часто це навіть страшніше, ніж поява якихось там тілесних. Отже, після прикрого інциденту з дядьком Спенсером життя у родині Шульців не змінилось аніскільки. Щоправда, з часом пані Марті довелося записати молодших дітей до школи у другу зміну, бо забирати і відводити їх у сонячні дні вона не могла. А пан Герберт мусив часто затримуватися на роботі й повертатися додому зі світанком.

Загалом же, крім недосмаженого м'яса на вечерю, все було чудово. Діти любили своїх батьків, батьки любили своїх дітей, аж поки одного дня пан Герберт не втратив самоконтроль і таки вкусив свого старшого сина, після того як той сповістив, що завалив іспит з риторики. Наступного дня Марта й Герберт перевели інфікованого сина на домашнє навчання і почали посилено ним опікуватися. Однак усі їхні зусилля спинити трансформацію дитини були марними.

Перетворення першого з нащадків Шульців спричинило ланцюгову реакцію і торкнулося всіх інших дітлахів. Річ у тім, що старший син Герберта й Марти ніколи не відрізнявся умінням контролювати себе, та

і як тут себе поконтролюєш, коли навколо тебе щодня бігають м'ясисті молодші сиблінги, котрих і без упирського поклику неодмінно хотілося завалити й покусати, ну або принаймні гарненько відлупцювати. Тож слідом за старшим сином Шульців невдовзі упирем став середній, а згодом і єдина донька, й ось, нарешті, мав би і Клаус. Проте батьки, бажаючи кращої долі для сина, вирішили всіма силами захистити його від укусів.

Тому Клаус мав трохи інший стиль життя, ніж решта членів його родини. Він сам ходив уранці до школи й в особливо сонячні дні любив гуляти містом. Приходячи додому, він одягав на шию намисто із часнику та спав у кімнаті, стіни якої рясно вкривали духмяні трави, які відлякують нечисть.

Можна сказати, що Клаус виріс в ідеальному оточенні для будь-якого управлінця. Він рано навчився стратегічного мислення, завжди орієнтувався на виживання і міг обходитися малими ресурсами. Через постійне перебування в оточенні упирів у нього мимоволі розвинулися надприродна серйозність, а ще стійкість і холод в очах, який може мати лише та людина, що бачила у своєму житті багато жахливих речей і яку вже не здивує нічого. Тож коли Клауса перевели до чужої країни, призначивши на посаду регіонального директора, він геть не розгубився. Адже що таке зміна країни проживання для того, хто навчився на сорок хвилин затримувати дихання, сидючи в шафі, поки його розлючена сестра бігає будинком у пошуках «чогось смачненького»?

Клаус влився у новий колектив з усією завзятістю стріляного горобця. Першого ж дня він повісив у своєму кабінеті прапор Упландії, раз на тиждень приходив на роботу у вишитій сорочці, а наприкінці робочого тижня регіональний директор неодмінно пив вогняну воду, заїдаючи кожен ковток хлібом. Через неймовірну стриманість, поєднану з любов'ю до чорних водолазок, працівники либедівського офісу, за іронією долі, нарекли Клауса упирем. Насправді Шульц був хорошим управлінцем і геть не виправдовував свого звання, хоча б,

наприклад, тому, що завжди тримав в обох кишенях і шкарпетках по кілька зубців часнику, про всяк випадок.

З появою Клауса на либедівський офіс компанії «Чаромізки» чекали великі зміни. Новий регіональний директор одразу ж дав розпорядження перемістити всі робочі приміщення з Порту в нещодавно відреставровану стародавню вежу. Клаус найняв найкращого в Либедові конструктора простору, який мусив за короткий термін перетворити споруду на новітній офіс для створення чарів, що той і зробив.

Тепер у вежі, де раніше зберігали порох і в підвалах якої, цілком можливо, катували людей, сиділи ще не до кінця закатовані люди — чарописці. Не біда, що вікна тієї споруди були такими маленькими та вузькими, що ніхто з працівників не міг бачити денного світла. Зате вентиляція була прекрасною, і на брак повітря ніхто не скаржився, а те, що за дверима певних кімнат ніхто не чутиме ваших криків, стало чудовою можливістю для створення маленьких приватних просторів, у яких чарописці могли відпочивати.

Ще одним бонусом нового приміщення стало те, що вежа розташовувалась у самісінькому центрі міста. Бо коли із часом Либедів розрісся до небачених розмірів, усі старовинні споруди опинилися у його серці. Тож, на відміну від працівників Порту, чарописці «Чаромізків» могли без проблем дістатися на роботу й не мали жодних виправдань, на кшталт «затопленого кварталу», для своїх запізнень або віддаленої роботи. Інакше кажучи, либедівський офіс компанії «Чаромізки» був одним із найуспішніших в Упландії і своїм успіхом завдячував переважно Клаусу.

Пан Шульц зазвичай розпочинав свій робочий день рівно о десятій. У стайні під вежею він паркував свої скороходи, затим проходив крізь охоронну систему, показавши вартовим сітківку лівого ока, і невдовзі вже підіймався закрученими сходами на останній, п'ятий поверх, де розташовувався його кабінет, а також усі інші найважливіші приміщення.

— Клавдіє, що в нас сьогодні? — сказав Шульц, нахилившись до великого квадратного чар-дзеркала, яке висіло навпроти робочого стола управління.

— Вітаю, Клаусе, сьогодні 27 число місяця Крижня. Об одинадцятій тридцять у вас запланований виклик з представниками «Ось Тутечки».

— Стоп, — сказав Шульц, зморщивши носа. — Звідки цей дивний сморід на нижніх поверхах? Ніби хтось надзюрив на килим.

— Клаусе, не виключено, що так і є. Сьогодні День хатнього улюбленця.

— Отже, всі справді привели своїх тварин в офіс? Навіщо? Яке безглуздя!

— В акції беруть участь понад 2 347 офісів по всьому світу. Працюючи поруч зі своїми хатніми улюбленцями, чарописець почуватиметься краще. Так зазначено в описі події. Наш офіс теж долучився, оскільки на цьому наполягав відділ істот. Завтра про акцію вийде матеріал у «ЧОУ-ЧОУ».

— Добре, нехай. Хто підтвердив свою участь на зустрічі?

— Леся Млин і Юрко Дяченко, а від Мартина Бобрулі ми досі чекаємо підтвердження.

— Хм, — сказав Клаус і, сівши у своє крісло, втупив погляд у вузьку бійницю.

Коли управлінець відвів погляд, чар-дзеркало сповістило, що запланована зустріч почнеться вже за двадцять хвилин. Клаус поправив свої окуляри, кинув прощальний погляд на бійницю і залишив свій кабінет.

Він хутко пройшов коридором, жодного разу не глянувши в бік чужого приватного простору за скляними стінами. Затим Клаус спустився на поверх, пройшов повз величезний герб на стіні, де був зображений грак у короні, і рвучко відчинив двері з написом «Січ», за якими ховався найкращий зал либедівського офісу, виконаний у козацькому стилі.

У центрі ніжно-кремової кімнати стояла обтягнута оксамитом

канапа. Одразу навпроти неї примостився маленький столик на опуклих ніжках, на якому вже чекав стос підготовлених до зустрічі паперів, а також чайний сервіз, порцелянові горнятка якого нагадували троянди. На кріслі-шезлонгу, що стояв ліворуч від канапи, напівлежала вдягнена в довгу чорну сукню жінка. Вона тримала в руках книжечку й зосереджено вивчала її зміст, спершу навіть не звернувши уваги на Клауса. По інший бік від канапи стояло крісло, де вмістилися дві подушечки з вишитими птахами, а також невеличке чар-дзеркало, власник якого замріяно походжав кімнатою. Побачивши Клауса, чоловік одразу відвів погляд від гобелена на стіні, прокашлявся і потис руку своєму керівникові.

— Вітаю, Юрку. Де Бобруля? — запитав Шульц.

— Як завжди. Ви ж його знаєте. Не хвилюйтеся, я введу його в курс справи пізніше.

— Лесю? — звернувся до жінки Клаус.

— Готова! — сказала Леся, злегка кивнувши. — Причаруємо їх без проблем.

— Сподіваюсь, ти не маєш на увазі буквально.

Усі троє засміялися, а Леся — крізь сльози. Звідки Шульцу було знати, що саме так вона воліла б закривати угоди? Шкода, що чари діяли безвідмовно лише на посередніх працівників компанії і аж ніяк не на тих, хто носив із собою найпотужніші обереги.

Клаус умостився на канапу, переглянув папери, відпив чаю і миттєво скривився. Він насварив Лесю за те, що та таки підлила в напій якогось зілля, мабуть, для збільшення харизми, а тоді плюнув собі через ліве плече. Насправді, крім огидного присмаку в роті, Клаус не мав жодних причин для неспокою, адже ця зустріч із керівниками «Ось Тутечки» — однією з «500 компаній Великого Колеса» — не була першою. Проте саме вона мала всі шанси стати ключовою.

— Ну що? Готові?

— Поїхали, — сказав Юрко, двічі сплеснувши в долоні. Вмить сяйво золотих свічок послабло. — Одинадцята тридцять рівно. Галю,

починай виклик.

Велетенське чар-дзеркало в масивній золотій рамці, котре до того висіло на стіні без пуття, як слон у кімнаті, раптом спалахнуло блакитним сяйвом. У ньому на секунду з'явилося чиєсь бліде обличчя, а тоді зникло, поступившись місцем двом чоловікам, із голів яких стирчали цілком реальні оленячі роги. Один з них був лисий, вдягнений у чорну сорочку з коміром, який годилося б носити піратам, а інший мав тонке кучеряве волосся і носив таку саму сорочку, тільки сіру. Скидалося на те, що вони були братами, і Юркові стало мимоволі цікаво, а звідки ж бере свої корені разюча відмінність у зачісках. Проте він не став висловлювати свої думки вголос, лише зачесав рукою чуприну й насуплено прокашлявся.

Побачивши в екрані два оленеподібні обличчя, Леся одразу кинулась у бій. Відклавши геть книжечку, вона присунулась якомога ближче до дзеркала, заусміхалась і помахала рукою.

— Привіт, Владиславе! Привіт, Джоне!

— Привіт! — сказали Владислав і Джон.

— Вітаю! — сказав Клаус.

— Привіт! — промовив Юрко.

— Раді вас бачити! — сказав Клаус.

— І ми, — сказали Владислав і Джон.

— Навзаєм, — сказала Леся.

— Дуже раді, — підтримав Юрко.

О дванадцятій, коли обмін новинами з різних куточків світу й обговорення погоди нарешті вичерпали себе, Клаус Шульц серйозно заявив:

— Отже, перейдемо до справ?

— Авжеж, — сказав Джон.

— Звісно, — погодився Владислав.

— Так-так, — закивала Леся.

— Без питань, — продовжив загальну думку Юрко.

— Та перш ніж почнемо, маємо обговорити кілька дрібних

виправлень до завдання.

Вимовлені слова аж ніяк не були чарами, проте вони справили на Юрка подібний до закляття ефект. Спочатку його ліве око сіпнулося, а тоді він застиг, немов заклятий.

— Які виправлення ви маєте на увазі? — спокійно спитав Клаус.

— Дещо стосовно тривалості чарів і постачальників компонентів.

— Слухаю...

Якби спитати Юрка, що відбувалося наступну годину, то він не зміг би пригадати. Здається, Владислав і Джон дуже довго про щось говорили з Клаусом, от тільки він не міг збагнути, про що саме. Чомусь його мозок витіснив ці спогади, а може, просто дуже прагнув не зберігати їх узагалі. Юрко зміг пригадати лише, як Клаус штурхонував його ногою під столом і кивнув, на що він автоматично кивнув у відповідь.

— Прекрасно, — сказав Джон. — Тоді чекаємо. Сьогодні до п'ятої.

— До п'ятої... — повторив лише губами Юрко.

— Добре. Отже, це ми вирішили, — сказав Клаус.

— На щастя, деталі з устаткуванням ніяк не впливають на інше питання, яке маємо сьогодні обговорити, — підхопила Леся, усміхаючись. — А саме: чи вдалося вам поглянути на анкети працівників, які я вам надіслала минулого тижня?

— Я щось таке бачив у себе в дзеркалі, а ти, Владиславе?

— Так, трохи переглядав.

— Тоді давайте пройдемося по кожному з кандидатів?

Галю, анкети! Ось погляньте...

На чар-дзеркалі поруч із двома братами з'явилося зображення чоловіка в сорочці з вишитим написом «Мир усім».

— Богдан Ромуленко, — зачитала Леся зі своєї книжечки. — Чотири роки досвіду створення заклять. Досконало володіє давніми мовами. Має підтверджений офіційно статус палеографа. Раніше працював у «Всеосяжній Аналітиці». Серед його проєктів...

— Чому «Мир»? — раптом спитав Джон. — Він що, гіпак якийсь?

— Я не...

— Він курить?

— Подивися на це обличчя! — підхопив Владислав. — Він точно курить!

— А що, як він куритиме на робочому місці?

— Нам курці не підходять!

— Ніхто не стверджує, що... — спокійно провадила Леся.

— Наступний! — вигукнули дві оленеподібні голови.

— Добре. Ось Олександр. Має два роки досвіду роботи на позиції зіллєвара...

— Перепрошую, наступний! — закричав Джон.

— Але чому?

— Мені в ньому щось не подобається... Щось підозріле. Ти теж це бачиш?

— Ніс, — сказав Владислав з позиції знавця.

— Точно, надто довгий ніс. Так і хочеться спитати, чи збирається він його кудись пхати.

— І з курцем він би не подружився. Той курить, а в того — надто чутливі слизові.

— Та ми ж не взяли курця!

— Я тепер думаю: а може, даремно? Він же палеограф! Нам би такий знадобився.

— Але він куритиме! — заперечив Джон і так різко розвернувся обличчям до колеги, що їхні роги на мить зчепилися.

— У такому разі потрібно набрати команду винятково з курців. Тоді іншим не так прикро буде, й вони матимуть багато спільного.

— Ми можемо організувати для команди приміщення, в якому дозволяється курити? — спитав Джон, звертаючись до залу «Січ».

— Напевно, — Леся питально глянула на Клауса. Той кивнув. — У нас гарна вентиляція.

— Прекрасно. Тоді ми беремо гіпака. Хто там наступний?

— Ігор Кожем'яка. Три роки досвіду зіллєваріння...

— Що ти думаєш про цього? — спитав Владислав у Джона.

— Він має вигляд хлопця, який щойно випав з ліжка.

— Так, мабуть, холостяк. Я такий типаж знаю. Він підходить. Вони мають гарно спрацюватися. Тепер треба розбавити оточення гіпаків кимось урівноваженим...

— Врівноваженим курцем! — зауважив Джон.

— Леся, хто нам іще залишився? Ще один закляттєписець?

— Так... — Леся усміхнулася. — Якщо хочете когось не гіпака, то, можливо, вам сподобається Антон Середенко? Антон раніше працював у «Чар-морозко». Має два з половиною роки досвіду. Обізнаний в різних методах перевірки.

— Що це в нього таке? — примружився Джон, роздивляючись кандидата. — Борідка, як у цапа?

— Ти подивися на ці окуляри! — скривився Владислав. — Можу побитися об заклад, що він і без них добре бачить.

— Ти думаєш, він курить?

— Думаю, він міг би почати.

— Чудово! Це все, шановні. Троє чарописців «Чаромізків» до ваших послуг, — сказала Леся, сяючи усмішкою.

Зненацька двері залу «Січ» з гуркотом розчахнулись, і в них влетіла чимала тінь. Тінь крутнулася на місці, переступивши поріг, а тоді, ніби пригадавши, де перебуває, навшпінках пройшла до вільного місця біля Клауса й гепнулася на канапу.

— Перепрошую, продовжуйте, — сказав Мартин до чардзеркала, а тоді прошепотів до колег: — Я нічого не пропустив?

Юрко закотив очі, а Леся, прикрившись книжечкою, пригрозила Мартину Бобрулі кулаком, у якому ясно читалося, що запитання зайві.

— Дякую, Леся! Дякую, Клаусе, за чудову роботу! — сказали веселі керівники «Ось Тутечки».

— Завжди радий, Владиславе, Джоне. Завтра ваші чарописці стануть до роботи, — відповів Клаус.

— Супер! Нехай наші управлінці зв'яжуться щодо міжкомандних

викликів. Їх дуже важливо провести якнайраніше, задати позитивного настрою в добру путь.

Після цих слів Владислав і Джон дружно захихотіли, так що знову стукнулися рогами.

— Безперечно, — холодно всміхнувся Клаус.

— За годину надішлемо всі документи й чекаємо від вас останні варіанти.

— Авжеж.

— На все добре!

Із залу «Січ» пролунало:

— Усього найкращого!

— До зустрічі!

— До зв'язку!

— Бувайте!

І тільки Мартин Бобруля мовчки помахав рукою постатям, які зникали в чар-дзеркалі.

— Усім дякую. Юрко, до п'ятої сьогодні! — сказав Клаус наостанок управлінцю.

— Що — до п'ятої? — кліпнув Юрко вслід своєму очільнику.

— Правки, дурнику, — зітхнула Леся. — Переоцінка, нова таблиця постачальників.

Потім вона однією рукою взяла чайника, а іншою — простягнула Бобрулі книжечку з анкетами кандидатів.

— А це ось — тобі! Ця трійця — тепер команда «Ось Тутечки». Візьмеш їм офіс для курців.

— Щось ти плутаєш, у нас такого немає, — засміявся Мартин.

— То тепер буде! Бобруля присвиснув.

— Може, їм ще персонального масажиста виділити?

Усе ще тримаючи в руках чайника, Леся відчинила двері залу й подарувала Мартину погляд, який йому більше не хотілося бачити. Бобруля вирішив, що масажист точно буде зайвий.

РОЗДІЛ 2

МОЛОДА КОМАНДА

Згідно з останнім дослідженням¹, 99,8 % чарописців пізно лягали спати і, як наслідок, прокидалися не раніше восьмої ранку. Петро ж належав до тих рідкісних 0,2 %, які звикли прокидатись о сьомій тридцять. Тому, коли його колеги ще солодко позіхали у своїх ліжках, вимикали будильники й засинали знову, до наступних криків, Петро вже стояв з горням кави в руці й дивився у безкраю блакить. Щоранку він мав дивний ритуал — приходити до офісу саме набережною, звідки відкривався неперевершений краєвид. Проходячи так, Петро пив гарячу каву, насолоджувався прохолодним вологим повітрям, шукав очима лінію, у якій небеса та вода з'єднувалися в одне, й думав про вічне.

Якщо чесно, Петро не знав і не міг знати відповідей на запитання про сенс буття, проте за тридцять років свого життя він устиг дізнатися дуже багато про себе самого. А дізнався він те, що є простим робітничим хлопцем з простої робітничої родини. Адже сам Петро був схильним шукати щастя у простих, буденних речах: приємному присмаку кави з місячної плантації, скрипу підшв своїх черевиків з вепрової шкіри, музиці сфер, яка періодично лунала в його вухах завдяки вишуканим чарам. І не потрібно було йому нічого більше — лиш оце ідеальне в усіх сенсах «зараз».

Дійшовши до Порту, Петро зазвичай зупинявся, допивав свою каву і

з ностальгією поглядав на великі галери. Ще якихось три роки тому він спускався сюди задля іншого — працювати. Тепер щодня відвідини тихого в цей час Порту, котрий, як і його працівники, ще не встиг прокинутися, нагадували чарописцю про давні славетні дні. Про те, як він щоразу тремтів, ступаючи на борт, про те, як його рука, а також праве око смикалися через понаднормове веслування, про те, як він тривалий час бачив берег лише у снах.

На щастя, усе залишилося в минулому, і Петро спокійно пив каву за п'ятдесят метрів від цих монструозних кораблів, утішаючись тим, що його нинішнє місце роботи зовсім не схоже на ті, колишні. Уже понад два роки він працював у маленькій компанії «Зелені рішення», яка створювала чари для фермерів. Уперше у своєму житті хлопець міг сказати чесно, а не задля годиться, що робота приносить йому задоволення. Він працював у великому приміщенні з широкими вікнами, у команді, крім нього, було ще двоє, отримував пристойну платню і був по-простому щасливий, яким тільки може бути головний закляттєписець. Та найважливішим досягненням, безсумнівно, було те, що теперішня Петрова посада не передбачала щоденне веслування на кораблі у відкритому морі.

Усміхнений і задоволений собою, Петро піднявся узвозом до маленької двоповерхової будівлі на пагорбі, яка більше нагадувала садибу, в якій годилося б облаштувати музей видатних письменників минулого чи позаминулого століття. Випадкові перехожі, поглянувши на неї, навіть уявити не могли, що замість старовинного музичного інструмента й масивного дерев'яного письмового стола там, у кімнатах, стояли звичайні однотонні парти чарописців, а всюди — на стінах і стелі — прикріплені металеві труби гули від стрімких потоків рідин. Ніхто в цілому світі нізащо не здогадався би, що всередині такого будинку створюються чари, якби не знак, поставлений на хіднику. На ньому було зображено хмарку разом із перевернутим місяцем. Такими позначками зазвичай маркували зону підвищеної уваги: попереджали перехожих про наявність поблизу чарописної

компанії, а також пов'язаного з нею мізерного, та все ж ризику бути зачаклованим. Петро затримався на порозі, щоби розвіяти рукою музику у своїх вухах. Затим він поклав долоню на великі двері й зачекав, доки вони самі прочиняться, розпізнавши його шкіру.

— Друже, зажди! — гукнув хтось.

— О, Яне, здоров! — Петро потис колезі руку, а тоді мимоволі витер її об себе, немов вимазався у щось липке. — Ти чого сьогодні так рано?

— Я, знаєш, вирішив узяти собі за звичку рано прокидатися. Я ніколи цього не робив, але маємо ж ми пробувати колись щось нове? От ти, наприклад, завжди приходиш першим. Я теж, типу, спробую. Тобі тут точно самотньо сидіти.

— То пусте. Я всього годину проводжу сам.

— Ну, вже ні, — заусміхався Ян. — Я свого колегу в біді не кину.

Думка про те, щоб починати кожний робочий день із Янового рукостискання, змусила Петра здригнутися. Він криво посміхнувся колезі, проводжаючи його поглядом у зал чарописання.

На першому поверсі «Зелених рішень» було чотири кімнати: склад, вбиральня, архів документів і зал чарописання. Достеменно невідомо, котра з них була найголовнішою. У затемненому складі зіллєвари зберігали компоненти для своїх зіль. В архіві документів закляттєписці порпалися у пошуках вдалих текстів-джерел і зберігали там свої сувої. У залі чарописання, розділеному посередині скляною перегородкою, представники цих двох спеціальностей збиралися разом, працюючи над завданнями. Проте вбиральнею користувалися усі без винятку — навіть управлінці й тестувальники, які мали кабінети поверхом вище. Тож можна сказати, що вона й була душею першого поверху.

Ян пройшов на свою половину чарописного залу. Петро ж підійшов до свого стола, що стояв на найосвітленішому місці кімнати — біля вікна, яке виходило на вулицю. Петро відліпив три кольорові папірці й узяв до рук свою скриню із завданнями. Краєм ока він поглядав на Яна. Той уже вдягнув захисну мантию з рукавицями й розпалив вогонь

у лунках на головному столі. Петро дістав книжечку зі своїми нотатками, а Ян підвісив на ланцюг казанки та спустив їх до вогню. Петро перегорнув сторінку, Ян заточив три ножі та протер чотири склянки. Петро перегорнув дві сторінки, Ян провів ритуальний танець над жабою і дістав її сечовий міхур. Пропрацювавши в такій напруженій атмосфері годину й каліграфічно вивівши одну літеру на пергаменті, Петро був виснажений по самі вуха і більш ніж радий бачити свого іншого колегу, що зайшов і мовчки сів на своє місце.

Іншого колегу Петра звали Ведмідь. Так, він був небагатослівний. Звісно, від нього часто тхнуло. Однак він умів виконувати роботу, не ставлячи зайвих питань, і вчасно приходив у офіс. Петрові цього було достатньо. Можна сказати, що Ведмідь був ідеальним працівником.

— Добрий ранок! — загукав до Ведмедя крізь скло Ян, махаючи вільною від нутрощів рукою.

У відповідь Ведмідь скуйовдив своє волосся, яке нагадувало розорене гніздо припутнів, і, позіхнувши, узявся заточувати пера. Петро ж зміряв Яна недовірливим поглядом і подумки відзначив, що з ним щось не те. З доброго дива він отак з усіма заприятелював? А що, як він сподівається на підвищення? Тільки куди ж рости головному зіллевару? Невже у вищій рівні управління? Невже він, Петро, щось пропустив?

Трохи згодом у кімнату забіг Лукаш, недбало махнув колегам і поквапився до своєї партії зіллевара в дальньому кутку.

— Гей, Лукаше, скільки сьогодні в тебе? — запитав Ян, зазираючи через плече на стіл того.

— Га? Що?

— Скільки в тебе, ну... цих...

— Не знаю, про що ти, — сказав Лукаш і встав, затуляючи собою парту. — О! Бачу, ти підготував мені казанок.

— Я тут подумав, хай швидше розігріється. І твої ножі я теж, до речі, підточив.

— Сьогодні вони мені не потрібні. У мене останні завдання на три

зірочки по настоянках.

— Точно-точно, — закивав Ян, усе ще позираючи за спину колезі. — Віддам їх малечі. Хай повправляється. То що в тебе?

— А ти пив сьогодні каву?

— Ще жодної чашечки, уявляєш? Я прямо собою пишаюся.

— Ти поставив на маленький вогонь? Довго ще?

— Годинку-дві. Ах, точно! Чого це я? Піду на кухню і вип'ю, поки воно вариться.

Ян прийнявся до свого казанка, скинув із себе захисну мантию і рукавички та з відчуттям повного спокою і самоповаги вийшов на другий поверх. У цей час Лукаш дістав з кишені своєї роби шкарпетку й з виразом обличчя людини, котра знає, що робить, хутко засунув її у шухляду стола. Затим відліпив кілька кольорових папірців з парти й викинув їх у смітник.

У цей час на іншому полюсі кімнати з'явився ще один закляттеписець. Микола потис руку Петру, кивнув Ведмедю і сів за стіл. На відміну від Ведмедя, Микола завжди був охайним. Його волосся, підкорене за допомогою вогняної глини, завжди лежало ідеальною хвилькою над чолом. Його пурпуровий костюм не мав жодної плями, а синє сюрко виблискувало, наче зоря. Перед початком роботи він завжди проводив один і той самий ритуал — масував собі скроні й пучки пальців, а тоді вдягав білі шовкові рукавички, щоби писати чари тільки так, немов перо могло якось пошкодити його надто чутливі руки.

— Ну, що вони там? — кивнув Микола в бік казанків. — Зробили шось уже чи ні? Чекати нам на чорнило?

— Сьогодні буде після обіду, — сказав Петро. — Ми ж так і планували. Ти поки примірники позаповнюй.

— Я вчорашні ще не запечатав.

Микола обережно й шанобливо розкрив перед собою маленьку книжку фермерських заклять.

— Постарайся подвійно, — сказав Петро, кашлянувши.

— Та з якого дива?

— Стандарти тепер такі.

— Здоров, друзяки! — зненацька вигукнув хтось, чий голос змусив усіх привітатись у відповідь. Усіх, окрім Ведмедя.

— Агато, щось ти сьогодні рано, — усміхнувся Петро до дівчини, яка визирала з коридору в чарописний зал.

— Це твоя мамка рано випустила тебе з дому, а я завжди вчасно!

— Фу, яка ти нарвана сьогодні! — сказав Микола. — Погано спала чи шо?

— Я завжди сплю, скільки мені треба, ти, русалко! — вигукнула дівчина, стискаючи кулаки.

— Агатко, тихше, — хтось великий поклав руку на її плече. — Ходімо, не варто сваритися. Пішли, я тобі каву зроблю, з карамелькою. Не варті вони того. Ходімо.

Дівчина скинула із себе руку й мовчки пішла разом із кремезною постаттю.

— Шо це її вкусило? — Микола швидко закліпав очима.

— Ти б не сміявся. Це ж післядія, — зітхнув Лукаш. — Вчора її шарахнуло.

— Шо саме?

— Оцінка ґрунтів.

— Водяник драний!

— Ага. Навіть шолом і кольчугу пропалив. Ви хіба звіти не бачили?

— Немає ще звітів, — вигулькнула з коридору кремезна голова, схожа на камінь. — Зараз сяду напишу. Не встиг я учора все доробити. Що ви, хлопці, напартачили, га?

— Це вони! У нас все було чисто! — закричав Петро, тицяючи в Яна, що однією рукою смакував каву з горнятка, а іншою — підкидав хмиз у вогонь під казанком.

— Та мені однаково хто. Розберетесь між собою. Звіт буде. На деякий час усі замовкли. Скрипіли пера, й булькало зілля у казанках. Гули монотонно труби, й ритмічно сопів Ведмідь. Проте вся робота

зупинилася, щойно в кімнату зайшов Малюк. Його поява не мала б привернути бодай якусь увагу, проте всі присутні миттю облишили свої справи і здивовано глянули на колегу.

По-перше, Малюк мав на собі великі затемнені окуляри, які не личило носити навесні. По-друге, його волосся стирчало навсідч, що було зовсім не властиво Малюку, хоч і дуже властиво Ведмедю. До того ж його одяг скидався на той, у якому ви проводите не один день і не одну ніч. І хоч Малюк працював у «Зелених рішеннях» усього тиждень, колеги могли закластися: робота чарописця не могла так швидко занепасти його життя. Чи могла?

Малюк пройшов до власного місця майже навпомацки, перекидаючи предмети на своєму шляху й автоматично хапаючи руками все, що мав необачність перекинути.

— Горе ти моє, — мовив Ян, дружньо всміхаючись. — Скажи чесно: ти вчора набрався? Святкував, що тебе взяли на нову роботу?

Малюк сів за стіл і зняв окуляри. Ян був переконаний, що той має йому відповісти, однак хлопець і далі сидів непорушно й дивився поперед себе, немов його свідомість ширяла десь у небесах.

— Може, він заклятий? — запитав Лукаш, підсунувши до колеги стілець.

— Ти що, заклятий прийшов на роботу? Ти здурів? — вигукнув Петро на іншому боці кімнати.

Малюк схилив голову й жалібно завив.

— Якщо він дійсно заклятий, то це легко перевірити, — зітхнув Ян. — Але, думаю, він просто мав учора дуже гарний вечір.

Малюкове завивання стало інтенсивнішим.

— От, будь ласка, я ж казав! Так воно і є! Але що ж я буду за зіллевар, якщо не попідкуюся про свого підлеглого! Лукаше, неси мені швиденько дві настоянки! Одну від похмілля, а іншу проти чарів. Все-таки варто впевнитись, що він не заклятий, перед тим як пускати його до процесів.

За хвилину Лукаш стояв з двома пляшками, на кожен з яких хтось

наклеїв наліпки всього з однією літерою. На одній була виведена велика «L», а на іншій — «Ø». Ян почав з другої. Він розкоркував пляшку та скомандував Малюку випити.

— Пий, малечо, пий. Це найбезпечніший спосіб перевірити, чи носиш ти в собі чари. Це настоянка на сльозах вовкулаки, зібраних третьої ночі місяця Ведмеда. Також туди входить козиний мох і борідка цапа, два десятки жовтків з перепелиних яєць, трохи червоного перцю і, звісно ж, коневий послід. Якщо маєш на собі чари, ми одразу про це дізнаємося з того, як ти поводитимешся після цього напою.

— Якщо почнеш блювати, ти — заклятий, — підсумував Лукаш.

Зваживши всі ризики, Малюк відштовхнув пляшку.

— Та я не заклятий!

— Ну, це вже щось, — усміхнувся Ян. — Може, скуштуєш моєї авторської суміші від похмілля? Тут усі можуть поручитися за її ефективність. Я наварив її на десять років уперед — все для потреб компанії.

— Я просто дуже втомився, — сказав Малюк, благально глянувши на Яна й Лукаша. — Вже все гаразд, правда. Просто не виспався.

— Либонь, тусив усю ніч? — вигукнув Микола.

— Так може тоді...? — Ян простяг Малюкові пляшку з «L».

— Ні-ні. Я не в тому плані. Я просто... читав, — сказав Малюк, однак, помітивши вираз загальної недовіри, відбитий на кожному обличчі, додав: — Слухав начитку.

Чарописці полегшено зітхнули і знову стали до роботи. Ян поплескав Малюка по плечу та сказав, що той дуже його повеселив. Сам же Малюк не бачив причин для веселощів: щойно він заплющував очі чи надто повільно кліпав, до нього поверталися страшні видіння з учорашнього вечора. Через них він не міг спати всю ніч. Через них він не міг ходити, їсти й поводитися так, як личить нормальній людині, котрій нещодавно виповнилося 19 років. Натомість він носив окуляри, щоб очі надто швидко не пересихали, ходив, немов був несповна розуму, і подумував над тим, щоби почати грати в доміно.

Малюк неохоче підвівся, натягнув мантию, рукавички й поплентався до свого казанка, який належало поставити на вогонь. Хлопець узявся розпалювати вогнище, але обпікся. Він намагався влити воду в казан, але випадково загасив вогонь. Ян тільки захитав головою і попросив Малюка наглянути за іншим казанком, що вже стояв на вогні. У цей час сам головний зіллєвар раптом відчув у роті щось неприємне й колюче, щось, що зазвичай вдавалося змити лише великим горнятком чорної, як вії русалки, кави. Переконавшись, що все йде за планом, Ян піднявся на кухню. Малюк непорушно застиг над зіллям.

— М-мені його помішувати? — спитав він у Лукаша.

— Чекай, тріснуло, — сказав той, показуючи розкришену пляшечку в руках. — Зараз повернусь.

Малюк привстав навшпиньки й зазирнув у казан, в якому пінилося щось, подібне чи то на цукровий сироп, чи то на ліки.

— Як навар? — вигукнув Микола, махаючи сліпучобілою рукою.

— Пініться.

— Ти звирив його за компонентами? — втрутився Петро.

— Ага, — закивав Микола. — Прожени його списком. Чи все там є?

Малюк розгублено поглянув у рецепт і нотатки, які залишив Ян.

— Але... я ж його не складав...

— Перевір, чи все на місці. Хоча б порахуй, скільки їх там. Який зараз колір?

— Зараз воно коричневе... Світліє...

— Ого! Це погано! Наче не має воно таким бути, йо! — заголосив Микола.

— То що мені робити?

— А ти куштував його? Малюк здригнувся.

— В якому сенсі?

— Ян завжди перевіряє свої зілля на смак. Справжній зіллєвар — це те саме, що кухар, розумієш? Якщо воно змінює колір, ти маєш перевірити. Так я кажу, Ведмедю?

Мовчання колеги Микола розцінив як згоду.

— От бачиш!

Малюк кілька секунд постояв над зіллям, тоді неохоче взяв велику дерев'яну ложку, помішав зілля і вже схилився над казанком, як Лукаш закричав:

— Що ти робиш?!

— Буду куштувати зілля, — мовив Малюк і одразу ж пошкодував про це, бо Лукаш висмикнув з рук хлопця ложку й нагородив його щиглем.

— Я бачу, ти геть клепку втратив! Сиди й не рипайся! На іншому боці кімнати Петро й Микола вибухнули реготом, і навіть Ведмідь, здавалося, мовчки втішався.

— Ви — гівнюки! — закричав Лукаш так, що скляна перегородка в центрі кімнати злякано затремтіла. — А якби він дійсно випив? Ви про це подумали?!

— Оклигав би, я так собі думаю, — сказав Микола.

— Та облиш, Лукаше, без закляття серйозної шкоди однаково не було б, — усміхнувся Петро.

Буркочучи щось собі під носа, Лукаш прибрав з-під казанка кілька вуглин і знову сів за свій стіл. Коли щасливий Ян спустився на перший поверх, жоден чарописець до нього не заговорив.

— Ну, що, — звернувся він до Малюка, який сидів у кутку, не наважуючись чогось торкнутися чи щось зробити. — Може, підеш додому? Трохи відпочинеш? Я тебе прикрию, якщо треба. Я — добрий, це всі знають.

Після цих слів Петро закотив очі, Ведмідь гучно позіхнув, Микола вдавав, що нічого не чує, а Лукаш замислено почухав коліно.

— Ні, я ж іще на випробувальному терміні. Якщо піду, то це буде дивно, — сказав пригнічений Малюк.

— Тоді ходи сюди, покажи мені, як ти дістаєш слинні залози трав'яного жука. Ні, давай я спершу тобі покажу.

Ян став за чисту поверхню і покликав Малюка до себе.

— Я покажу тобі, як правильно, а потім ти мені таких штучок тридцять зробиш. На, клади завдання до своєї скриньки, — сказав він,

протягуючи цидулку з трьома круглими дірками в ній. — Річ у тому, що багато хто помилково думає, ніби жуків потрібно розрізати зі спини. Так, звісно, зручніше, але правильний спосіб — це починати з пуза...

Поки Ян майстерно препарував жука, Малюк старанно, чи хоч якось, слухав його, Ведмідь вдавав, що спить, Микола розминав пучки пальців, а Петро спорожнявав вміст своєї скриньки із завданнями, Лукаш непомітно засунув ще одну шкарпетку в шухляду свого стола. На цей раз смугасту.

Потім пролунав вибух.

У вежі «Чаромізків», у залі «Полтава» панувала напружена атмосфера. Троє чарописців сиділи на безпечній відстані один від одного й обмінювалися недовірливими поглядами. Ще сьогодні вранці жоден з них не знав, що по обіді опиниться тут, і ніхто не міг сказати, що радий цьому.

Антон нервово постукував пальцями по столу. Він не зовсім розумів, що відбувається, оскільки повідомлення, котре він отримав, містило лише час і місце зустрічі, та не її суть. У його серце закралася підозра, що і з іншими присутніми повелися подібним чином. Та через свій складний психотип Антон не був схильний починати розмову першим, саме тому він мовчки спостерігав за поведінкою двох інших чарописців і чекав на подальший розвиток подій.

Ігор приречено дивився у своє чар-дзеркало. Сьогодні був день народження його дружини. На жаль, непередбачувана робоча зустріч по обіді мала всі шанси перерости в непередбачувано тяжкий робочий вечір і навіть ніч, а отже, найпевніше, заплановане святкування разом зі щасливим подружнім життям доведеться перенести на кілька днів чи тижнів, залежно від складності нового проєкту. Він підозрював, що скликали їх усіх у зал саме заради цього.

Богдан пив м'ятний чай зі самомийного горняти і слухав новини.

— Фу, як воно тхне! — нарешті сказав він. — Ви не помітили, як на поверсі досі смердить? Навіть тут.

Антон жваво закивав, а Ігор ще дужче насупив брови.

— Це все ті тварі, тобто тварини, так? Хатні улюбленці? Не розумію, який бовдур це придумав? Як на мене, їх не варто заводити взагалі — тільки зайвий клопіт. А якщо вже завів, то, будь добрий, переконайся, щоби твоє те «щастя» не заважало іншим жити. І не справляло потребу де не треба. Правду я кажу?

Антон закивав, Ігор прикрив обличчя рукою.

— Навіщо їх приводити на роботу? Це ж така тупість!

— М-можна їх просто вдома тримати, — сказав Антон.

— От і я про те. Купіть їм чар-куб і милуйтеся собі на здоров'я. А так тільки один сморід і шкода від них. І коли я кажу «шкода», то маю на увазі...

— Дякую за уточнення. Ми вже зрозуміли, — сказав Ігор.

— Так. Це ж психологічно тяжко працювати в таких умовах, знаючи, що хтось наробив біля твого робочого місця!

— А я чув, що в одній кімнаті чийсь папуга видовбав дірку в стіні, — мовив Антон.

— От дятел!

Богдан великим ковтком допив свій чай, ніби мав у чашці щось міцніше за нього, і зітхнув.

— Ну, і на що ми чекаємо? Не розумію. Уже десять по третій. Хтось почне зустріч? Хто з вас Мартин Бобруля?

Антон захитав головою.

— Може, це ти маєш її почати? — спитав Ігор.

— Ні, точно не я.

— Тоді хто?

Зненацька велике чар-дзеркало навпроти чарописців спалахнуло фіолетовим сяйвом. Потому воно стало зеленим і нарешті, коли туман зійшов, показало майже дзеркальне відображення стола, за яким сиділо не троє, а дев'ятеро людей.

— Добрий день, Либедів! — заявив той з дев'яти, котрий був найближче до екрана.

Троє чарописців у залі «Полтава» застигли.

— Ви мене чуєте? Невже зв'язок поганий? Добрий день! Антон перелякано дивився на Ігоря, Ігор розгублено позирав на Богдана, а Богдан розмірковував над тим, що непогано було б зараз мати такого папугу, який міг би продовжувати дірку в цьому чар-дзеркалі.

— До-брий де-е-е-ень... — непевно сказав Богдан.

— О! Гарзд! Вони нас чують! Тепер ми... Двері залу широко розчахнулися.

— Добрий день! Добрий день! Добрий день! — сказав Мартин, падаючи на місце на чолі стола. — Я дуже перепрошую.

Ви, мабуть, уже перезнайомилися. Богдан, Ігор, Антон — чарописці «Чаромізків». А це команда наших партнерів «Ось Тутечки».

— Доброго дня! Ви — Мартин, я правильно розумію? — сказав чоловік із чар-дзеркала, поправляючи затемнені окуляри. — Що ж, я Ґустав, управлінець третього рангу, а це мій колега — Маркус, який відповідає за об'єкт. Сьогодні ми зібрали очільників усіх команд, а також головних архітектора, сантехніка та художника на цю першу зустріч. Вона має суто ознайомчий характер, як можна зрозуміти. Надалі з вами зустрічі відбуватимуться у дещо іншому складі. Сьогодні ми просто познайомимось одне з одним та уточнимо деякі дрібниці.

Потому кожен із семи присутніх відрекомендував себе, але жоден працівник «Чаромізків» не запам'ятав їхніх імен. Ґустав продовжив:

— Отже, ваша команда працюватиме лише з маленькою незалежною частинкою наших надшвидких мандрівних чарів, а саме — з чарами успішного приземлення істот. Це означає, що ви не потребуватимете нашого втручання у безпосередній процес створення. Це зрозуміло?

— Так, авжеж! — закивав Мартин.

— Однак нам усе ж важливо знати, які способи зв'язування ви використовуватимете, для цього ваші працівники мусять бути постійно

доступні для спілкування. Я думаю, що нам варто провести кілька міжкомандних зустрічей — задля обміну досвідом і налагодження кращого зв'язку. Сподіваюся, ви отримали від мене всі документи?

Брови Мартина на мить стрибнули вгору, а голос спокійно та впевнено мовив:

— Так, Ґуставе, звісно.

— Тоді чи будуть у вас іще якісь запитання або зауваження щодо них?

Мартин завагався.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ